46

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

D. SZILÁGYI — M. CÎRLOANȚĂ

duelul mut

★★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

D. SZILAGYI – M. CÂRLOANŢĂ

DUELUL MUT

* * *

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

46

D.SZILÁGYI – M.CÎRLOANŢĂ
DUELUL MUT

(Continuare clin numărul trecut)

Primind aprobarea, Ulea ieşi grăbit din cancelarie. Pe culoar se izbi de leutnant.

– Din ordinul domnului colonel, pregătiţi sala de cinematograf! Să fie aduşi 20 de deţinuţi din România!

Când locotenentul dispăru, Ulea se îndreptă grăbit spre cabinetul doctorului Böhm.

– Din ordinul domnului colonel dr. Kunst, îmi puneţi la dispoziţie burete de mare presat în tablete.

La restaurantul ofiţerilor dădu ordin bucătarului-şef:

– Pregătiţi o masă cu mâncăruri româneşti pentru 20 de persoane. În perişoare să fie introduse bucăţi de sare furajeră. Doctor Böhm vă va trimite tablete de burete comprimat. Le înveliţi într-un strat de ciocolată. Acesta va fi desertul.

– Jawohl, Herr Kadet!

Ulea continua:

– Desertul va fi compus din câte patru bomboane de ciocolată pentru fiecare persoană.

Părăsind restaurantul, îl căută pe locotenent.

– În 20 de minute să fie aduşi deţinuţii. Să îi se dea hainele cele mai bune din magazie.

La termenul convenit, cei 20 de deţinuţi, bărbaţi şi femei, majoritatea din Cluj şi Oradea, apărură la restaurantul ofiţerilor. Hainele atârnau jalnic pe trupurile lor chinuite de foame şi schingiuiri. Aveau priviri pline de spaimă. Se întrebau, desigur, ce nouă încercare îi mai

aştepta. Dar, spre surprinderea lor, fură întâmpinaţi de zâmbetul afabil al chelnerilor şi... de o masă copioasă. După atâtea luni de regim de înfometare, li se păru că văd o „fata morgana[1]”. Abia îşi puteau stăpâni pornirea de a se năpusti asupra bucatelor.

– Poftiţi la masă, dragi musafiri!

În calitate de „gazdă”, Ulea îşi invită oaspeţii să ia loc. Văzându-i că se reped la bunătăţile expuse, îi opri şi savura minute în şir efectul torturii la care îi supunea astfel. În sfârşit, pe un ton solemn, îi anunţă că sunt puşi în libertate şi vor pleca acasă. Tonul lui serios, cât şi faptul că vorbea româneşte, dar mai ales speranţa îndărătnică ce nu-l părăseşte pe om nici după cele mai desperate încercări le insuflară încredere. Îl ascultau pe Ulea cu ochii strălucitori. Încheindu-şi cuvântarea, el îi pofti să mănânce.

Deţinuţii devorară cu lăcomie meniul. Ciorba de perişoare, sărmăluţele cu mămăliguţă caldă, vinul rece şi mai ales bomboanele fondante de ciocolată li se părură delicioase.

După terminarea mesei, Ulea îi invită pe deţinuţi în sala de cinematograf, ca să vizioneze câteva fragmente de jurnale româneşti.

Într-o lojă specială, izolată printr-un geam de restul sălii, luă loc colonelul Kunst, doctorul Böhm şi Ulea.

În sală se făcu linişte, luminile fură stinse. Începu proiecţia unui film documentar. Din difuzor se revărsa ritmul înviorător al unei sârbe. Dar, în acelaşi timp, din sală, răzbătură desluşit gemete. Era, oare, un oftat nostalgic provocat de scenele din film? Ulea îşi privi ceasul. Era timpul ca bucatele servite la masă să înceapă a-şi face efectul. De altfel, colonelul Kunst devenea nerăbdător. I se părea că mascarada se prelungeşte prea

---

1 „Fata morgana” este un miraj care apare îndeosebi călătorilor ce străbat pustiul Sahara

mult. Dar, în acelaşi moment, un ţipăt sfâşietor întrerupse monotonia. Colonelul se învioră. Pe faţă i se citea o curiozitate fără margini. Doctorul Böhm, care stătea alături, îşi frecă cu satisfacţie mâinile. Ulea, care simţise un fior de spaimă când văzuse mai înainte nemulţumirea colonelului, răsuflă uşurat. Experienţa reuşise. Într-adevăr, în sală se dezlănţui un infern de urlete de durere şi horcăituri de oameni sufocaţi. Dar şi această scenă deveni, după un timp, monotonă pentru cei trei spectatori. De aceea, colonelul ordonă ca difuzorul să fie întărit până la maximum, iar filmul oprit. Sala fu învăluită în întuneric. Şi astfel, întunericul de nepătruns şi vacarmul difuzorului înghiţiră urletele şi acoperiră spasmele nenorociţilor care se zvârcoleau în ghearele morţii. Apoi, treptat, totul se linişti.

Doctorul Böhm anunţă pe un ton profesional:

– Reprezentaţia s-a terminat! Herr Walter a avut o idee genială. Buretele uscat şi presat din ciocolată a absorbit tot lichidul din stomacul deţinuţilor, astupând totodată intrarea şi ieşirea din stomac a alimentelor. A fost o experienţă extrem de interesantă şi o distracţie regească!

Ziua se încheie în mod triumfal pentru Ulea. Colonelul îl felicită şi-l invită la Berlin. Această întorsătură depăşea tot ce visase el. Tresări: Berlin! Acolo se află Himmler. Dacă îl va remarca, înseamnă că este.. Un om făcut! Atunci va arăta el ce poate. Nu pentru Himmler, ci pentru el, pentru Ulea, pentru acel „eu" din fiinţa lui care îl împinge mereu înainte şi care îi repetă fără întrerupere: „Sunt destinat să stăpânesc". Atunci, în ţara din care a plecat ca un umil tânăr necunoscut, numele-i va fi rostit în şoaptă, cu spaimă. Nimeni nu va avea curajul să-l înfrunte. Va fi atotputernic, ţinând în mână soarta multor oameni!

...Şi Ulea a avut noroc. Temutul şef al Gestapoului l-a

remarcat. Chiar i-a întins mina.

– În dumneata zace un stăpân adevărat... Nu peste mult timp te vei întoarce în România. Avem nevoie acolo de o mână de fier. „Noua ordine” cere acolo oameni care ştiu să mânuiască biciul!

Aceste cuvinte, care i se părură lui Ulea cele mai frumoase auzite vreodată, au fost rostite de însuşi omul care era „puterea din umbră” în cel de-al treilea Reich.

Din acea clipă, Ulea se simţi alt om. Lauda şi perspectiva nu-l ameţiseră însă. Socotea toate acestea ca un drept al lui.

Iată-l pe bulevardul Adolph Hitler. În buzunar se odihneşte o invitaţie la restaurantul „Danzig”, localul oficial al şefilor din statul major al lui Himmler. Nu mai purta mundirul de elev, ci o fercheşă uniformă de sublocotenent S.S. Ros de nerăbdare să ajungă cât mai repede, luă un taxi. Ajuns acolo, fu întâmpinat chiar la intrare de un individ elegant, care nu părea deloc a fi chelner. Acesta îl conduse în salonul rezervat clienţilor de vază. Holul prin care trecură era acoperit în întregime de un imens covor turcesc. Din tavan atârnau mari candelabre de cristal şi bronz. Ulea căuta să se mişte cât mai degajat. Intrară în „Salonul brun”. Mobila îmbrăcată în piele maro, fotoliile tapisate cu pluş brun dădeau sălii un aspect intim, deşi gustul aranjamentului era discutabil. La câteva mese stăteau musafiri: ofiţeri superiori din S.S. Ulea se aşeză la o masă fără să ia în seamă privirile care-l urmăreau. Apariţia lui stârni oarecare senzaţie, deoarece gradele inferioare nu aveau acces în acest salon. Unii chiar îşi făcuseră semn cu ochiul, înţelegându-se fără cuvinte: „Şeful şi-a găsit un nou fante”. Ulea nu observă însă nimic din toate acestea. Chelnerul apăru ca din pământ, îi aşeză în faţă un pahar de coniac. Acesta i se servea clientului fără să fi fost comandat: era băutura „oficială” a „Danzig”-ului.

Coniacul era excelent, franţuzesc.

Încet, încet, salonul se umplu de lume. Fură ocupate toate mesele. Dintr-o dată, sala fu inundată de acorduri vibrante, tumultuoase, mergând până la o amploare de tunet şi totuşi atât de melodioase şi pline de majestuoasă frumuseţe. Începuse concertul special al serii. Se executa una din celebrele arii ale lui Wagner. Scena era ascunsă, oferind musafirilor doar muzica fără a le impune prezenţa şi privirea indiscretă a personalului orchestrei. Ulea era transportat. Coniacul şi Wagner şi laudele lui Himmler şi tot ce era în această sală îl îmbătau, îl vrăjeau.

– Am fost admis, îşi zicea el, în cercul oamenilor care stăpânesc astăzi Europa, iar mâine lumea!

Un murmur unanim de admiraţie îl trezi din dulcea reverie. În salon apăruse o femeie de o frumuseţe rara. Era înaltă, cu părul blond, desfăcut, cu ochi albaştri, mari, visători, cu buze cărnoase, senzuale, pe care flutura un zâmbet luminos. Rochia-i aibă nu ascundea, ci sublinia formele, care puteau face să-şi iasă din fire chiar şi un Cranach Lucas[2]. Nu ştiai ce să distingi: ţinuta-i mândră de regină, expresia de puritate şi nevinovăţie ori acel ceva, nedistinct, dar provocator, care făcea să se revolte simţurile? Femeia se strecură mlădioasă printre mese, îndreptându-se direct spre colţul în care se afla Ulea. Urmărită de zeci de priviri flămânde, ea îi zâmbi şi cu aerul cel mai firesc din lume se aşeză pe scaunul din faţa lui. Ulea se pierdu, se fâstâci, neştiind dacă e o confuzie ori vis. Dar individul elegant care-l adusese în salon apăru din nou şi-i şopti la ureche:

– Este darul colonelului Kunst.

Ulea se dumiri. Un zâmbet plin de îngâmfare şi satisfacţie îi lumină faţa. Primise un dar regesc! Auzise

---

2 Cranach Lucas (1472—1553) – pictor german, autorul tabloului „Venus şi Amor”, tablou expus la Galeria de artă a R.P.R

dinainte că în lumea vârfurilor S.S.-iste se obişnuiesc dintr-acestea. Un astfel de dar i se dă numai aceluia care este bine văzut de şef. Înseamnă că el este printre favoriţi. După o clipă de gândire, se ridică în picioare, invitându-şi partenera, cu un gest poruncitor, să-l urmeze. Ea îl urmă, supusă. Cei din salon îi însoţiră cu priviri pline de invidie.

…Muzica lui Wagner, lux orbitor, rafinament, un dar demn de un sultan: o femeie frumoasă. Mirajul puterii, al vieţii strălucitoare, miraj din care abia a gustat acum, l-au convins pe Ulea şi mai mult că un singur sentiment – ura – este în stare să facă dintr-un om un stăpân. Nu-i de mirare că acea zi memorabilă, Ulea o consemnă drept adevărata dată a naşterii sale. În acea zi, sufletul său îşi definitivă tiparul.

Chiar şi acum, după atâţia ani ce zile, după ce a îmbătrânit, nu putea uita senzaţia ce-l cuprinsese atunci, în anii uceniciei sale. De atunci mai dăduse el multe examene de acelaşi fel, dar în ultimii ani fusese silit să-şi pună frâu.

– Încă puţin! Răbdare! Azi-mâine plec din ţară! Azi-mâine pornim contra voastră. Şi-atunci…

*

Se smulse din reverie. Recapitulă evenimentele:

Reuşise să se apropie mult de obiectiv. Avea încă atuuri puternice. Mai presus de orice atu era, bineînţeles, Anne-Marie. Ea trebuia să fie puntea spre Tomeanu, spre obiectiv.

– Deocamdată, însă, nu trebuie să uit că sunt urmărit şi totuşi să-l întâlnesc pe Senior. Trebuie să-l întâlnesc. Orice o fi. Lucrurile nu suferă amânare!

Îşi puse pălăria şi ieşi din apartament.

SE APROPIE ORA

Ulea lăsă să-i scape mănuşa pe trotuar, se aplecă şi o ridică. Manevra îi permise să observe dacă nu-i urmărit. Nu era. Încercase în mai multe rânduri, în diverse feluri, să descopere dacă-l filează cineva. Dar nimic nu da de bănuit. Ajunse la concluzia că încurcătura cu falsul secretar nu-i chiar atât de gravă. Totuşi, în drum spre punctul de întâlnire cu Senior, apelase la toate trucurile pe care le cunoştea spre a-şi pierde urma. În sfârşit ajunse în faţa bufetului de stat unde era fixată întâlnirea. Nici acum nu zărea pe nimeni că i-ar fi aţinut urmele. Intră. Senior nu apăruse încă.

Se aşeză la o măsuţă, cu spatele spre centrul sălii. Comandă kebab şi o sticlă de bere.

Curând sosi şi Senior. Se aşeză la măsuţa vecină, dar în aşa fel încât să poată totuşi vorbi între ei.

După ce plecă ospătarul, Ulea arătă cu degetul gazeta pe care o pusese pe masă Senior, ca şi cum i-ar fi cerut voie să-şi arunce ochii prin ea, şi spuse:

– Am două veşti mari, dintre care una gravă: se pare că sunt urmărit. Asta e prima. Acum cealaltă: peste două zile se va ţine o consfătuire cu caracter de stat-major general cu privire la obiectiv. Se apropie ora.

Senior zâmbi politicos şi-i întinse gazeta:

– Poftiţi, eu am citit-o.

– Mulţumesc.

Răsfoi ziarul, stărui la rubrica spectacolelor zilei, apoi bătu cu degetul deasupra titlului buletinului meteorologic şi spuse:

– La consfătuire se vor comunica, probabil, măsurile organizatorice privitoare la dotarea forţelor lor aeriene cu noul aparat atomic. Ce spune şeful?

– Şeful e cam scos din fire. E furios că am aflat cu aşa întârziere despre experimentarea avionului. De altfel n-are decât să se fâţâie. Am auzit că a fost rechemat şi va fi numit în Etiopia. Ne vine un alt şef. Încă nu ştiu cine,

dar trebuie să ne punem bine cu el de la început. Dacă dăm lovitura cu consfătuirea, îl câştigăm şi suntem aranjaţi.

Ulea se întunecă.

– Vasăzică îl schimbă? E ceva sigur?

– Absolut sigur. Am eu sursele mele.

– Hm. Bine.

– Cu urmărirea, nicio grijă. La terminare, plecaţi în Apus. Cererea de întăriri s-a respins. Nu dispunem de nici un om în plus. Trebuie să contaţi numai şi numai pe propriile forţe.

Când se apropie din nou ospătarul, Ulea îi înapoie lui Senior ziarul:

– Mulţumesc.

– N-aveţi pentru ce.

Ulea plăti şi părăsi bufetul. După un minut. Senior se ridică şi plecă şi el.

Ulea era nemulţumit de rezultatul întâlnirii. Înjură în gând:

– Deşteptţilor ălora le convine. Stau la căldurică şi dau ordine: Bazaţi-vă pe propriile forţe. Acum trebuie să-mi confecţionez legitimaţie pentru consfătuire, să detectez parola, să mă dau peste cap. Dar Mefisto încă se mai poate baza pe sine însuşi!

Zimbi:

– … Şi pe Anne-Marie.

CONCEDIU DE CREAŢIE

Moraru aşteptă până ce Ulea se îndepărtă de bufet, apoi intră. Se făcu că priveşte vitrina cu bucate dar ţinea sub observaţie masa la care stătea Senior. Ştia că acesta trebuie să plece, de aceea nu se mai aşeză la masă. Întradevăr, Senior se sculă de la masă şi părăsi localul. Moraru, ca o umbră, după dinsul. De data asta nu mai

trebuia vreo precauţie deosebită. Dimpotrivă, trebuie să găsească un mijloc spre a-l acosta şi legitima. Moraru pregătise dinainte lucrurile în acest scop. La primul colţ de stradă, un motociclist stătea cu maşina sub presiune, gata să pornească. Când Senior vru să traverseze strada, motociclistul porni cu minimum de viteză, dar manevră în aşa fel, cu o prefăcută nedibăcie. Incit îl lovi uşor. Senior, mai mult de spaimă, se poticni şi căzu. În acest moment, Moraru intră în acţiune. Se repezi la locul accidentului. Ingenunchie lângă victimă şi-i ajută să se scoale în picioare. Senior era buimăcit. Îşi roti privirile, neînţelegând încă ce se petrece cu el. Dădu cu ochii de Moraru, care, cu o mină plină de îngrijorare, îl susţinea de braţ. Senior mimă un zâmbet strimb de recunoştinţă, mulţumi şi vru să-şi elibereze braţul. Căuta să se îndepărteze cât mai repede de locul acela. Dar Moraru îl reţinu:

– E ceva nemaipomenit. Să calce oamenii pe stradă, ziua-n amiaza mare!

– Lăsaţi, nu-i nimic.

– Se poate? Individul trebuie pedepsit în mod exemplar. Să lovească un om în vârstă!

– Vedeţi-vă de treabă! N-am nimic.

Intre timp, un miliţian, instruit dinainte de către Moraru, se apropie şi-l salută pe Senior.

– Vă rog, fiţi bun, legitimaţia dumneavoastră.

Senior încercă din nou să facă afacerea muşamalizată repetând că nu-i rănit, că accidentul nu l-a deranjat câtuşi de puţin, că n-are nicio pretenfie de la motociclist. Miliţianul, însă, insistă pe un ton politicos, dar ferm. Senior se văzu silit să-şi prezinte buletinul. Moraru trase cu coada ochiului. Documentul părea a fi în regulă. Adresa, însă, nu era aceea la care îl semnalase bătrânul pensionar. Numele era de asemenea altul: nu mai era Cunea. Deci se vedea că bandiţii aveau un întreg arsenal

de fabricare a actelor false. Ochiul de expert al lui Moraru sezisă un amănunt care dovedea că buletinul e fals. Moraru îi făcu un semn discret miliţianului. Imediat acesta îl pofti pe Senior să-l urmeze. Bănuind că a căzut în cursă, el mai încercă să scape. Dar n-avu încotro. Se urcară toţi trei într-o maşină.

Senior crezuse tot drumul că Moraru fusese reţinut de miliţian şi adus la circumscripţie ca martor ocular al accidentului. De aceea holbă ochii cât cepele când văzu că acesta, după ce îl aşeză pe un fotoliu, trecu în spatele biroului. Moraru înţelese imediat că avea în fată un spion înrăit, dar nu prea tare de înger. El se hotărî să înceapă interogatoriul printr-un atac frontal. Puse întrebarea:

– Care e domiciliul dumneavoastră actual, domnule Cunea?

Acesta tresări şi îşi dădu seama că emoţia îl dă de gol. Făcuse o greşeală. Dar imediat se reculese.

– Trebuie să fie o confuzie. Eu sunt Vasile Paraschivoiu. Mă confundaţi. Sunt grăbit, trebuie să vizitez un copil bol…

– Domnule Cunea, doriţi să vă împrospătăm memoria?

– V-am mai spus…

– Bine. Dacă nu vă convine Cunea, atunci fie şi Marin Chirilă.

– Nu răspundeţi? Probabil că nici acest nume nu vi-l amintiţi. Aveţi o memorie cam şovăitoare. Nu face nimic, nu face nimic.

Senior continua să tacă cu îndărătnicie. Voia să câştige timp ca să judece situaţia, să se dezmeticească. Îl chinuia îndeosebi întrebarea dacă Ulea fusese şi el arestat.

Moraru continuă pe acelaşi ton calm:

– Ei, dacă nici Chirilă nu vă convine, atunci e bine şi Paraschivoiu. E un nume destul de frumos. De unde l-aţi împrumutat? Nu vreţi să spuneţi. Iarăşi bine. Vă priveşte.

Să vedem, însă, ce zice circumscripţia care v-a eliberat buletinul.

După ce vorbi la telefon, puse receptorul în furcă cu gesturi deosebit de ceremonioase.

– Ce oameni nedelicaţi! Inchipuiţi-vă, afirmă că nu ei v-au eliberat buletinul. E revoltător. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Senior continua să tacă.

– Iau tăcerea dumneavoastră drept aprobare. Şi acum să trecem la fapte. Dosarul de criminal al asasinului legionar Chirilă e de mult pregătit. Mai rămâne să completăm dosarul lui Cunea.

– Protestez!

– Motivele?

– Mă jigniţi! îndrăzniţi să calomniaţi un om…

– Un om bătrân, cărunţit de loviturile nemiloase ale unei vieţi pline de…

– Ah doamne!

– Pline de nevoi şi tragedii, un om care nu are altceva decât…

– Cum îndrăzniţi să profanaţi amintirile cele mai scumpe ale unui om care…

– … nu a avut şi nu are altceva decât cinstea. Asta voiaţi să spuneţi. Nu?

– Asta-i abuz de putere! Vă voi…

– … reclama superiorilor şi dacă va fi nevoie voi ajunge până la guvern! Ştiu că…

Senior, întărâtat de calmul imperturbabil al lui Moraru, sări în sus declarând pe un ton dramatic:

– E o confuzie tragică! Nevinovăţia mea se va dovedi!

– În parte aveţi dreptate: nevinovăţia se va dovedi! Dar nu nevinovăţia dv!

– Dar, vă repet: e o confuzie tragică care poate să vă sfârşească cariera, porni Senior din nou la atac.

Moraru se înclină puţin înainte, peste masă, poftindu-l

să ia loc.

– Am să caut să nu vă mai enervez, spuse el ironic. Senior, descumpănit, se aşeză din nou pe scaun, dar se ridică imediat în picioare.

– Pentru ultima oară vă atrag atenţia că aţi călcat legalitatea…

– Mă simt obligat să vă întrerup: greşiţi!

– Nu aveţi nicio bază legală să mă arestaţi!

– Din nou greşiţi.

– Bănuielile nu sunt fapte!

– Noi nu bănuim, ci ştim, domnule…

– Paraschivoiu Vasile, pensionar, mă cunoaşte tot cartierul, pot să vă aduc martori… Sunt un om strivit de viaţă, dar cinstit. Însăşi concepţia mea despre viaţă îmi interzice orice manifestări de violenţă…

– Să nu uitaţi să menţionaţi şi faptul că această concepţie nu v-a împiedicat să comiteţi crime.

Moraru se opri puţin, apoi, trecând la un ton sever, întrebă:

– Când a avut loc prima întâlnire cu Mefisto?

Din nou, Senior păli. Nervii, în mod vădit, nu i se mai supuneau, îl trădau. Susţinu din nou că e o neînţelegere la mijloc, dar întrebările puse de Moraru îl strângeau ca într-un cerc de fier. Moraru îi puse în faţă o fotografie. Era din timpul rebeliunii legionare. Cunea, pe atunci cunoscut sub numele de Chirilă, ţinea pistolul la tâmpla unui bătrân evreu. Alte fotografii, acte, declaraţii completau tabloul. Cunea-Chirilă-Senior nu mai avu ce să spună. Lăsă să-i cadă capul în palme. Jucă ultima carte.

– Sunt un biet bătrân. Atunci eram tânăr, necopt

– Necopt la patruzeci de ani?

Umerii i se cutremurau de spasmele plânsului. Dar Moraru nu se lăsă impresionat de acest truc ieftin. Îşi stăpâni dezgustul pe care i-l producea tabloul acestui bătrân, care, sub masca părului cărunt, ascundea o fiară

crudă şi laşă.
În cele din urmă, Senior trecu la mărturisiri. Recunoscu crimele sale din trecut şi faptul că e spion, că a fost însărcinat să-i transmită lui Ulea, alias Mefisto, un ordin. Susţinu însă cu încăpăţânare că nu ştia despre ce se spune în ordin, că mesajul ce i l-a predat lui Ulea era cifrat şi că nu avea codul.
După ce Senior semnă declaraţia, Moraru ordonă să fie scos din cameră. Acum dosarul lui Ulea era şi el complet. Moraru plecă imediat să raporteze şefului cele descoperite şi să propună arestarea lui Ulea şi a lui Ionescu.
Maiorul ascultă atent cele spuse de Moraru, fără să spună niciun cuvânt. Deodată, soneria telefonului îi întrerupse. Şeful ridică receptorul şi vorbi timp de un minut.
Când isprăvi convorbirea, se întoarse spre Moraru.
– Vasăzică ai hotărât să-i arestezi?
– Da, tovarăşe maior.
– Bine. Cu Ionescu e simplu. Dar pe Ulea de unde îl ridici?
– De la… Moraru spuse adresa. În cuvintele sale se simţea o notă de nelinişte. Întrebarea maiorului îl făcu să bănuiască ceva rău de tot. Într-adevăr, maiorul replică:
– Numai să n-ai o dezamăgire. Savantul dumitale şi-a luat zborul. S-a terminat cu Ulea. S-a dat la fund. De acum a rămas numai Mefisto.
Moraru ieşi din biroul maiorului ca ameţit. Înţelegea ce se întâmplase. Ulea reuşise să vadă sau bănuise că, la ieşirea din bufetul unde avusese loc întâlnirea, Senior a fost arestat. De data aceasta, Mefisto se dovedise a fi mai viclean.
– Peniru ultima dată. Ultima dată. Jur! scrâşni Moraru plin de minie.
La descinderea făcută în locuinţa lui Ulea nu se putu

găsi nimic compromiţător. Pesemne că acesta mai avusese timp să treacă pe acasă şi distrusese tot ce credea că-l poate demasca. Mai mult decât atât: îi lăsase vorbă portarului că pleacă pe o lună din capitală, în concediu de creaţie, ca să scrie o lucrare. Ulea voia astfel să-şi creeze o posibilitate de revenire la normal în cazul că s-ar îi dovedit că Senior n-a căzut sau că Senior n-ar fi putut fi demascat şi pus să facă mărturisiri.

Când se reîntoarse la birou, târziu noaptea, Moraru ordonă să fie adus Senior pentru continuarea interogatoriului. Acesta arăta acum şi mai prăbuşit, încovoiat. Din felul cum vorbea şi se purta, se vedea că între timp meditase mai profund asupra situaţiei în care se afla. Singuru-i gând era acum să-şi uşureze situaţia prin mărturisiri. Moraru putu astfel să afle ceea ce-l interesa. Şi ceea ce-l interesa acum înainte de toate era de a şti ce i-a spus Ulea în cursul întâlnirii de la bufet. Senior arătă că e vorba de o consfătuire cu caracter de stat-major general la care Ulea avea de gând să pătrundă.

Auzind aceasta, Moraru puse brusc capăt interogatoriului şi-l expedie pe arestat. În câteva secunde fu în maşină, gonind spre palatul unde se ţinea consfătuirea. La ora aceea, deşi era o frumoasă noapte senină de iulie, străzile erau pustii. Maşina goni nebuneşte pe străzile capitalei adormite.

MEFISTO MANEVREAZĂ

Piaţa Lahovary. Staţia tramvaiului 5. Ora 10 seara. Ulea azvârli mucul de ţigară, apoi, cu un gest nervos, îşi pipăi buzunarul hainei. În regulă. Simţi sub degete cartonul tare al legitimaţiei. Se linişti. Nu se mai numeşte Alexandru Ulea şi nu mai este profesor universitar, ci Ionescu Ion, inginer proiectant cu domiciliul în raionul 1

Mai, strada Căpriţei nr. 71. În portact mai are şi o altă legitimaţie – un buletin militar pe numele căpitanului Vasile Duca. Din acest buletin lipseşte doar fotografia. De altfel, totul e în ordine: numărul, seria, ştampilele, semnăturile. Mefisto a intrat în acţiune! Din nou, ca şi cu ani în urmă, simţi cum îl cuprinde fiorul rece al pericolului. Se simte în elementul lui. Pericolul e elementul lui. Îl umple de siguranţă. S-a sfârşit cu paşnicul savant Ulea. De acuma jocul continuă cu cărţile pe faţă. Cine pe cine! A fi sau a nu fi! Pentru el aşa se pune problema! În locul apartamentului elegant pe uşa căruia o tăbliţă de aramă anunţa sobru cui aparţine: „Prof. Liniv. A. Ulea”, va trebui să se strecoare nevăzut în cele mai ciudate locuri. Cu atât mai bine! În noaptea aceasta, unde se va adăposti? Unde-şi va găsi un culcuş ferit de urmărire? Tot ceea ce era în legătură cu Ulea constituie acum un pericol de moarte. Întâmplarea cu Senior l-a convins că în urma lui s-au ridicat toate podurile, Ionescu e probabil şi el înhăţat. Ei şi? încă o zi sau două! Să pună mâna pe datele privind avionul, şi Mefisto, din nou, îşi va face intrarea triumfală în cercul vechilor prieteni, într-un loc ferit, undeva departe de această ţară, care i-a fost cândva patrie. Acolo îşi va urzi în linişte planurile de răzbunare.

Sosi tramvaiul. Ulea, privind cu prefăcută nepăsare în jur, se amestecă printre cetăţeni. Urcă în tramvai, ultimul. În faţa lui, o femeie elegantă, nu prea tânără, cu părul oxigenat aranjat într-un coc bogat, scotocea nervoasă în poşetă după mărunţiş. Mâinile-i erau fine, cu degete albe, cu unghii îngrijite. Pe degetul inelar lucea verigheta. Ulea îşi zise:

– Măritată! E tocmai ce-mi trebuie. Nicăieri nu mi-aş putea găsi la ora asta un adăpost mai bun decât la o doamnă de lume, măritată. Nicăieri n-aş putea dormi atât de sigur şi ferit de orice pericol decât în alcovul unei

doamne care-şi păzeşte adulterul.

Enervată, doamna abandonă căutarea punând pe masa taxatorului o hârtie de 100 de lei.

– N-am mărunt.

– Nu pol să vă schimb. Vă rog aşteptaţi restul.

– Dar grăbeşte-te. Cobor la a doua.

– Ce să vă fac! Altă dată să veniţi cu bani mărunţi.

Ulea, care urmărise discuţia, interveni politicos:

– Îmi permiteţi, doamnă, să vă împrumut 30 de bani?

Fără să aştepte răspunsul, ceru două bilete şi întinse unul spre ea:

– Poftiţi… Ca să nu întârziaţi.

Drept răspuns îl priviră doi ochi negri, mari, strălucitori (graţie belladonei, constată el în gând, ironic). Ea păru surprinsă, dar după o clipă îşi dezveli dinţii albi, mărunţi, într-un zâmbet seducător.

– Merçi, sunteţi foarte amabil.

Ulea se înclină politicos. Nu spuse niciun cuvânt. Avea tactica lui: tactică de gentleman. Doar cu privirea o însoţi spre uşa din faţă.

Prin sticla geamului spionă zâmbetul ei. În luciul geamului, privirile li s-au întâlnit. Ea îl înfruntă, fără urmă de sfială. Înţelegerea tacită era stabilită. Ea părea că zice: „Sunt frumoasă. Ştiu. Te-am vrăjit şi n-ai curajul să te apropii. Dar să ştii că-mi placi şi tu”.

La staţia Ştefan cel Mare coborî grăbită. În faţa farmaciei din colţ se opri, îşi deschise poşeta şi cotrobăi în ea. Ulea coborâse şi el, urmărind-o. O ajunse din urmă şi i se adresă cu sfială prefăcută:

– Sunteţi prea frumoasă ca să mă condamnaţi pentru îndrăzneala de a încerca să vă cunosc.

Ea îşi ridică privirea, zâmbind măgulită. Fără a-i da răgaz să răspundă, el continuă să o privească insistent:

– Cu ochii dumneavoastră aţi putea vrăji o lume întreagă.

Ea râse încet, întinzându-i mâna, fără să-şi scoată mânuşa. Ulea îi cuprinse mâna între mâinile lui, sărutând-o apăsat la încheietura mânuşii.

– Inginerul Ionescu vă mulţumeşte că i-aţi dăruit fericirea să vă cunoască.

– O! îmi pare bine, dar… trebuie să vă părăsesc. Sunt grăbită.

Ulea înţelese că a câştigat. Stărui:

– Nu trebuie să plecaţi. Seara aceasta trebuie să fie a noastră. Nu puteţi fi atât de crudă să mă părăsiţi… Ar fi un sacrilegiu să refuzăm darul acestei nopţi de vară, frumoasa mea doamnă.

– Eşti obraznic, dar îmi placi, domnule inginer. Eşti obişnuit să cucereşti!

– Vreţi să spuneţi: să fiu cucerit!

– Mă rog. Dar eu… sunt căsătorită.

– Iubirea nu trebuie sugrumată cu prejudecăţi! N-aveţi acest drept. Iubirea e o floare atât de rară. Am citit cândva, mai demult, că sufletele sunt făcute de creator perechi-perechi şi împrăştiate pe faţa pământului. Un suflet incarnat într-un trup aleargă veşnic…

În timp ce Ulea îşi recita tirada, femeia îl privea cu ochii micşoraţi. Îi plăcea, părându-i îndrăzneţ, mândru, spiritual. Se hotărî:

– În definitiv, ce doriţi?

– Totul şi nimic. Vreau să fiu sclavul dumneavoastră.

– Nu. Sclav nu. Ar fi exploatare… Şi aşa am destule necazuri cu marxiştii. Mă veţi conduce în vizită la o prietenă… Dar să nu fie, doamne fereşte, plecată pentru că astfel am fi lipsiţi de societatea ei!

Zicând acestea, îl luă, supusă, de braţ.

*

Razele soarelui se strecurau timide prin deschizătura perdelelor, mângâind braţele dezvelite ale lui Anne-

Marie. Era dimineaţă, oră în care arşiţa începutului de vară încă n-a biruit răcoarea zorilor.

Anne-Marie dormea cu capul ciufulit în perna moale. Pe faţă îi alterna un zâmbet senin, de fetişcană, cu o expresie de suferinţă. Din când în când, respiraţia i se îngreuna. Gemea uşor. Deodată se trezi, îşi deschise ochii, privind mirată în jur. Aburii visului se evaporaseră. Era în camera ei şi... Dar cât e ceasul? O, mai sunt două ore până-l va revedea pe el! La acest gând, îşi închise ochii, îmbujorată. Astăzi, da, astăzi îi va spune şi lui!

Cântecul sonor ai pendule! o făcu să tresară. Se hotărî să se scoale. Trebuia să se pregătească din timp şi-i era frică să n-o fure din nou somnul. Sări din pat, întinzându-se leneşă. Peste câteva clipe, duşul rece alungă ultima moleşeală lăsată de somn. Stătea nemişcată sub şuvoiul de apă, zâmbind chipului din oglindă. Era fericită că e frumoasă, că iubeşte şi e iubită. Un gând neliniştitor îi umbrea totuşi fericirea. Oare ce va zice el? Dar alungă repede acest gând. El va fi, bineînţeles, fericit, o va îmbrăţişa şi o va săruta cu dragoste, ca de atâtea ori. Şi... da, şi se vor căsători! Tata va fi şi el mulţumit ştiindu-şi fetiţa fericită lângă un om deosebit cum este Ulea.

Anne-Marie zăbovi mult în faţa şifonierului. Ce rochie să-şi pună? Care îi place mai mult lui? Se hotărî! Va îmbrăca rochiţa de tafta roz. Aşa a fost îmbrăcată când l-a cunoscut.

Se consultă din nou cu oglinda. Fu mulţumită. Era surâzătoare şi senină ca dimineţile de vară, cum poate fi numai o fată în inima căreia a înflorit gingaşa floare a primei iubiri, Şi totuşi parcă s-a schimbat ceva în întreaga ei fiinţă. De un timp, încoace părea mai matură. Râsu-i zglobiu, copilăresc, nu mai întâmpina dimineţile cu atâta veselie lipsita de griji. Iubirea, vârtejul patimii adăugaseră frumuseţii o nuanţă de visare. Această o

făcuse şi mai fermecătoare.

Anne-Marie nu se destăinuise încă nimănui. Păstra taina fericirii ei aşa cum i-o ceruse el. De câteva zile mai ascundea şi o altă taină. Nici el n-o ştia încă. Astăzi i-o va spune.

Peste o oră, într-un scuar romantic, ferit de vederi, undeva în preajma lacului Herăstrău, Anne-Marie îşi îmbrăţişa iubitul. El era însă abătut, nervos, cu ochii însemnaţi de cearcăne vineţii. O dată cu noaptea încetase şi vraja liniştitoare a dezmierdărilor culese uşor. Zorile l-au rechemat la realitate. Pusese din nou stăpânire pe el simţământul că e încolţit. Stătea pe o muche de cuţit. Un pas greşit şi… încordat, nervos, răspundea plictisit la întrebările ei.

Ea îl privea nedumerită, surprinsă, de acest chip pe care nu i-l cunoştea.

– Dar ce-i cu tine. Arăţi obosit şi...

– Oboseala şi… sunt cam surmenat.

– Sandule, am să-ţi spun ceva care o să te bucure.

O privi absent. Nu pricepea ce bucurii mai spera să-i aducă gâsculiţa asta topită de dragoste. O întrebă indiferent:

– Ei, spune despre ce este vorba… îmi plac bucuriile.

– Sandule… vino mai aproape de mine.

Şi, emoţionată, îi şopti la ureche.:

– O să avem un copil.

Cuprins de un val violent de furie, el se desfăcu brusc din îmbrăţişare. În ochi îi străluci o sclipire haină.

Ea îl privi îngheţată de groază. Şopti:

– Sandu:.. Ce s-a întâmplat… Ce-i cu tine?

În aceeaşi clipă, el îşi înţelese greşeala şi, printr-un efort de voinţă, îşi reveni. Avea încă nevoie de ea. Deveni dintr-o dată drăgăstos.

– Iartă-mă, iubirea mea… nervii… munca… şi deodată începu să-i mângâie părul, braţele. Se sili să zâmbească.

Căută cuvinte dulci, îmbietoare:

– Anne-Marie, duminică vin la voi. O să avem un copil. Minunat! O fetiţă tot atât de drăgălaşă ca tine… Anne-Marie, duminică vin la voi. Vom comunica tatălui tău hotărârea noastră.

Apoi, rizând, adăugă cu o falsă voioşie:

– Să obţinem binecuvântarea tovarăşului colonel Tomeanu!

Anne-Marie zâmbi din nou, dar ochii îi erau înlăcrimaţi. Privirea lui stranie de adineauri parcă-i înfipsese un cuţit rece în inimă.

– M-am speriat de tine. M-ai privit cu nişte ochi… Sandule, dacă ai şti cât de mult te iubesc.

– Nu fii copilă. Te iubesc tot atât de mult şi sunt gata să fac orice pentru tine… Anne-Marie, peste două săptămâni, te vei numi Ulea… Acum eşti mulţumită?

– Sandule!

Stând cu capul cuibărit pe umărul lui, ea nu-i văzu privirea sarcastică. Mângâind-o cu gesturi maşinale, el judeca febril: „Terenul e pregătit. Să trecem la fapte! Consfătuirea e aproape!”

Ea însă continua să se legene în dulcea-i reverie.

– Sandule, e atât de minunată viaţa când te simt lângă mine.

– Da, iubirea mea. Ne aşteaptă o mare fericire.

Continuă pe acelaşi ton dezmierdător:

– Sandu are o rugăminte la tine.

– Spune.

– Îţi cer… un mic serviciu. Pentru fericirea noastră. O nimica toată, dar care poate să însemne mult.

– Despre ce vorbeşti? interveni ea neliniştită.

– Mi-ai vorbit o dată de prietenul tatălui tău, ofiţerul acela… Duca. Îmi trebuie fotografia lui şi… o uniformă de căpitan de aviaţie.

Nedumerită, Anne-Marie îşi ridică privirea. Simţământul

de adineauri i se zvârcoli din nou în inimă.

– Nu-nţeleg… de ce, de ce ai nevoie de toate astea?

– Vreau să-i fac o farsă cuiva!

Vocea lui redeveni dură, se simţea că din nou s-a înfuriat.

– Sandule, cele ce-mi spui sunt ciudate, nu te-nţeleg.

– Nu-mi spune poveşti. Ţi-am cerut doar un mic serviciu şi văd că răspunsul tău e, "nu"… Atât de departe merge dragostea ta?

– Sandule, m-ai înţeles greşit… Nu ţi-am spus nu, dar…

– Dar nu te poţi hotărî s-o faci pentru mine.

– Nu…

– Anne-Marie, am fost totdeauna foarte sincer cu tine. N-am nevoie de obiectele pomenite, însă mă interesează altceva. Consider aceasta ca o ocazie de a-ţi verifica dragostea. Să văd câtă încredere ai în mine. Ce poţi face tu pentru mine.

– Tot nu te înţeleg.

Rosti aceste cuvinte cu desperare, nepricepând nici acum ce se petrece cu el.

– O să mă înţelegi! Să fiu mai limpede. De nu-mi faci acest mic serviciu…

– Sandu!

Strigătul ei sugrumat se înecă într-un hohot de plâns. Apoi, deznădăjduită, spuse cu vocea tremurândă:

– Fie!

– Anne-Marie, iubita mea, nu plânge, linişteşte-te. Ceea ce-ţi cer e tot pentru fericirea noastră… O glumă nevinovată. Atât! Duminică o să-ţi povestesc totul. Şi ţie, şi lui tata. Sper că-mi dai voie să-i spun şi eu aşa? O să râdem cu poftă de lacrimile tale copilăreşti. Desează te aştept tot aici.

…În scuarul însorit se lăsă linişte. Trandafirii, cu parfumul lor îmbătător, ademeneau cu tainica lor vrajă albinele aurii. Când simte că e în pericol, albina se apără

şi împunge vrăjmaşul cu acul ei otrăvit, deşi ştie că astfel va muri.

SFÂRŞITUL IDILEI

Cu coatele sprijinite de masă, Anne-Marie privea în gol, fără să-şi dea seama de trecerea timpului. Căuta să se liniştească, să găsească o cale pentru înţelegerea celor petrecute cu câteva ore înainte. Era însă atât de tulburată, încât nu reuşea să-şi adune gândurile. A nu ştiu câta oară căuta să recapituleze discuţia de dimineaţă: „Era atât de obosit, nervos, aşa cum nu l-am văzut încă niciodată… Şi cum s-a înfuriat când i-am spus că vom avea un copil. Apoi s-a liniştit. Mi-a repetat că mă iubeşte. Mi-a promis că va veni duminică!… E surmenat, lucrează prea mult, altceva nu poate fi! Dar de ce are nevoie de fotografia lui Duca şi de uniformă? De ce?… Spunea că vrea să facă o farsă. Nu, nu-nţeleg! Îl ştiu atât de serios şi dintr-o dată se apucă să facă astfel de chestiuni… Dacă aş reuşi să-mi explic ce vrea el! Şi m-a somat că dacă refuz să-i fac acest mic serviciu, mă va părăsi! M-a somat…”.

Simţi cum o cuprinde îndoiala şi spaima. Să rămână singură. Acuma! Fără el, fără bărbatul pe care-l iubeşte mai mult decât viaţa… Poate a greşit, dar… Nu, nu se poate, Sandu o iubeşte! Ce să facă? Ce bine ar fi să poată povesti cuiva toate astea! S-ar linişti. Poate ar primi un sfat. Dar cui să-i spună? La cine să meargă? La tata? Da! Îi va povesti lui! Se va destăinui! Dar ce-i va spune? Că-l iubeşte pe Ulea, că este gravidă, că astăzi s-au întâmplat acele lucruri ciudate între ei? Nu! Nu se poate. Niciodată! Ar muri de ruşine. Mai bine… va face totul aşa cum spune el. Şi va fi bine… Duminică vor râde cu toţii de spaima ei copilărească. Da. N-are încotro: va îndeplini cererea lui. Şi seara îi va cere explicaţii!

Telefonul sună cu insistenţă, dar ea nu-l auzi. Doar peste câteva minute tresări. Dezmeticindu-se, se ridică în picioare. Luă receptorul.

– ?

– Tata n-a venit încă acasă.

– ...

– Da, eu, Anne-Marie… Tovarăşul Duca?

– ...

– O clipă, te rog, să închid fereastra.

Puse receptorul pe masă. La telefon era Duca! Ce să facă? Să-i ceară lui o haină? Dar ce motiv să invoce? Îl va invita la ea şi se va descurca într-un fel! Hotărâtă, ridică din nou receptorul.

– Alo… să ştii că am să te trag de urechi!

– ...

– Da, da! Şi am motive serioase! De ce nu mai vii niciodată pe la noi? De ce ne neglijezi?

– ...

– Ştiu… Sunt mii de motive! Dar eu aş vrea să te văd, să mai stăm de vorbă.

La celălalt capăt al firului, Duca, nedumerit, dar bucuros, privi surprins receptorul. Parcă nu-i venea să creadă că el e cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte. Anne-Marie nu l-a uitat. Fetiţa zglobie şi inteligentă care, fără să-şi dea seama şi fără să vrea, i-a devenit atât de simpatică, ba chiar, uneori, poate că sentimentele lui au depăşit limitele obişnuite ale unei simpatii, îi reproşează că nu mai vine pe la ei. Oare şi-a dat seama că el nu întâmplător ocoleşte casa lor?

Răspunse, încercând să glumească:

– Dacă ţi-e dor de mine, sunt gata să zbor, să te văd chiar şi acum.

Anne-Marie, prefăcându-se că n-a înţeles că e o glumă, răspunse foarte serios:

– Atunci… chiar acuma! Te aştept. Vreau să discutăm o

chestiune foarte importantă. Vreau să-ţi cer un sfat.

Peste un ceas, Duca o salută pe Anne-Marie, luând poziţie şi raportând grav:

– M-am prezentat la ordinul dumneavoastră. Sunt căpitanul Duca Vasile.

Ea, stăpânindu-şi emoţia, schiţă un zâmbet şi-l invită să ia loc.

– Remarcaţi că sunt punctual ca întotdeauna.

– Da… Ca întotdeauna… în plină vacanţă, în Bucureşti? Am rămas surprinsă când te-am auzit la telefon.

– De ce?

– Te credeam undeva la munte, la mare…

– O să plec… Dar mai târziu. Poate peste vreo două săptămâni.

Anne-Marie îşi ascultă vocea schimbată, îngrijorată ca Duca să nu bănuiască ceva.

– Vasăzică, am fost chemat să iau parte la o discuţie importantă… şi să dau un sfat! Sunt gata să contribui în limiţa capacităţii mele la dezbaterea chestiunii de pe ordinea de zi! Vă rog prezentaţi problema.

Tonul glumeţ al lui Duca, zâmbetul deschis de pe faţa lui o încurcau şi mai mult. Începu să se fâstâcească, neştiind ce să spună.

– Am şi uitat… problema aceea importantă… Poate că am vrut numai să te văd!… Te-ai supăra dacă aşa ar fi?

– Nu, dar…

Anne-Marie îşi recăpătă încet-încet siguranţa, îndreptă cu abilitate discuţia pe un alt făgaş, întrebându-l, dintr-odată serioasă:

– Şi, mă rog dumneavoastră, tovarăşe căpitan Duca Vasile, cum vă permiteţi să vă prezentaţi într-o casă cu fată de măritat îmbrăcat cam neglijent? Aud? Pantalonii dumneavoastră au fost cam de mult călcaţi, vestonul aşişderea. Să nu mai vorbim de epoleţi, care sunt cam… Cum să spun…

Duca se pomeni într-o mare încurcătură. Nu putea să nu recunoască adevărul acestor cuvinte. Într-adevăr, nu era tocmai-tocmai cu ţinuta. Era atât de ocupat! Se scuză căutând să se dezvinovăţească printr-o glumă:

– O, să nu fiţi aşa de aspră cu mine!

Apoi continuă:

– Ştiţi că sunt burlac. E o pacoste pentru mine munca asta de gospodărie, relaţiile cu croitori, cizmari, cu… Dar chiar astăzi mă duc să-mi iau cealaltă uniformă de la curăţătorie! Voi fi ca scos din cutie.

– Sunt convinsă că o să fii ocupat din nou şi o să laşi încă vreo lună uniforma la curăţătorie.

– Nu se poate!

În gînd adăugă: „La noapte e consfătuirea!”.

– Lasă, ştiu eu cum sunt bărbaţii, replică ea. Dar de data asta n-o să-ţi meargă! Eu o să iau comanda!

– Adică? interveni, râzând, Duca.

– Adică, pune pe masă bonul de la curăţătorie şi am să-ţi scot eu uniforma! Am să ţi-o pregătesc şi o să vii s-o iei de la noi. Nu pot admite ca un prieten de-al tatei să umble îmbrăcat neglijent.

– Foarte mulţumesc, dar…

– Fără niciun dar! Am terminat. Bonul!

Duca, nepricepând despre ce e vorba, dar bucuros că scăpa de „corvoadă”, puse bonul pe masă, rugând-o pe Anne-Marie să nu se supere.

– Sunt foarte ocupat… Dar am o rugăminte.

– Deseară am nevoie de uniformă,

– În regulă!

– Sunt liber?

– Da!

Se despărţiră, râzând veseli. Anne-Marie parcă-şi uitase frământarea. Stătuseră împreună abia câteva minute, dar seninătatea acestui om, încrederea lui, conştiinţa lui curată păreau a fi împrospătat atmosfera în

jurul ei. Îl iubea pe Ulea, dar această dragoste era apăsătoare. Cu Ulea simţea nevoia să se izoleze, să fugă de oameni, de lume. Duca îi trezea dorul de viaţă, încrederea. În felul lui de a fi era ceva tonic. Fără să-şi dea seama lămurit de ceea ce se petrece cu dânsa, Anne-Marie se simţi oarecum eliberată de sentimentele sale apăsătoare din ultimul timp. Dar în clipa când uşa se închise după Duca, ea simţi cum o cuprinde din nou starea dinainte.

– Ce-am făcut? Să fug după el şi să-i spun că l-am minţit, că de uniformă are nevoie Ulea… Nu se poate. E prea târziu. Sandu mă va aştepta… Şi la urma urmei ce-mi pasă de Duca?

După ce scoase hainele de la curăţătorie şi le dichisi, răscoli albumul de fotografii. Găsi o mare fotografie cu un grup de ofiţeri ăn care în prim-plan era tatăl ei şi Duca. O luă.

Pe masă era pachetul cu hainele. Anne-Marie aşeză poşeta lângă pachet şi puse fotografia în ea. Apoi privi ceasul. Era timpul să plece. Sandu o aştepta.

*

Contopit cu umbra unui plop, Ulea cerceta încruntat aleea pe care trebuia să apară Anne-Marie. Încercă să-şi stăpânească încordarea frământându-şi nervos degetele.

Îl tulbura adânc situaţia în care nimerise, dar nu era numai atât. Ulea trecuse nu o singură dată prin situaţii grele. E drept că atunci era mai tinăr. Dar nu bătrâneţea îi dezechilibra acum spiritul, îi zugrăvea în culori sumbre perspectiva. Îl deruta şi altceva decât împrejurarea neprielnică în care se afla persoana sa. Îl durea bătrâneţea lumii în care credea şi căreia îşi vânduse viaţa. În timpul zilei citise în ziar ştirile de peste hotare. Nu erau lucruri tocmai deosebite şi, probabil, în alte împrejurări l-ar fi lăsat impasibil. Dar acum, poate şi sub

apăsarea propriei situaţii, fu cuprins de un impuls irezistibil spre meditaţie. Ziarul reproducea, între altele, pasaje dintr-un oarecare discurs rostit de Winston Churchill. Ulea nu-l iubire niciodată pe bătrânul lup al Imperiului Britanic, considerându-l prin optica ce şi-o formase, în tinereţe, la München. Totuşi îl privea ca pe o autoritate. Churchill vorbea despre configuraţia lumii şi o împărţea în două: lumea comunistă şi lumea necomunistă. Pe Ulea îl frapa mult nu atât dualitatea acestei lunii, ci însuşi amănuntul că numele ambelor tabere conţineau un element comun – cuvântul comunism: lumea comunistă şi lumea necomunistă. Dacă ar fi spus-o un oarecare, atunci i s-ar fi putut reproşa că e tendenţios ori pur şi simplu agramat. Dar o spunea Churchill. Greu de crezut că o făcuse din necunoaşterea vocabularului. Însemna că înseşi realităţile contemporane au dictat vocabularul. Şi măcar de-ar fi fost numai aceasta. Dar şi alte ştiri îl indispuneau pe Ulea. Nu-i plăceau nici ştirile din Asia. Şi toate acestea Ulea le conjuga cu propria soartă. În ultimii ani îşi legase toate calculele de acelea ale patronilor săi din afară. Totul i se părea limpede: ţelurile, metodele, ierarhia… De porunca aceloraşi şefi de care asculta el ascultau ţări întregi care fuseseră pe vremuri mari puteri. Până şi Franţa. Comuniştii vorbeau, ce-i drept, despre contradicţiile dintre puterile occidentale. Ulea se consola, însă, zicându-şi că e propagandă. Dar iată că, pe zi ce trecea, în tabăra occidentală se accentua conflictul surd dintre mult cântaţii aliaţi. Ulea cunoştea bine pe vechii săi stăpâni din Germania şi de aceea era îndreptăţit să fie sceptic în ce priveşte alianţa dintre Bonn şi vechii săi inamici. El ştia bine câte parale face îndeosebi prietenia dintre Bonn şi Paris. Iar pe lângă toate acestea îl îngrozea Asia. Avea o minte prea lucidă pentru a putea ignora însemnătatea procesului revoluţionar ce se petrecea pe

acest continent. Vedea cum temeliile lumii lui, ale lumii în solda căreia lucra, se clatină.

– Încotro merge omenirea?

Îşi punea adeseori această întrebare şi se ferea să-şi răspundă. Iar pentru a scăpa de obsesie, îşi întorcea gândurile spre război: „Războiul va purifica totul. Războiul o să-nchidă gurile care îşi ridică acum prea îndrăzneţ glasul”.

Intre timp înserarea îşi azvârli mantia peste lacuri. Departe, pe luciul apei, se zărea răsfrângerea luminilor de la debarcader. Dar aici, la locul lor de întâlnire, era linişte. Linişte şi întuneric. Era un locşor atât de părăsit de nu zăreai ore întregi nici ţipenie de om. Norii răzleţi, cenuşii, goneau sub lună, prevestind furtună. Vântul, deocamdată, se strecura alene prin frunzişuri, strunind melodii tainice. Luna când apărea, când dispărea printre norii vagabonzi.

Deodată, în liniştea deplină, se desluşi zgomotul unor paşi care se apropiau grăbiţi. Venea Anne-Marie. Ulea privi cu ochii micşoraţi, vrând parcă să străpungă întunericul, în direcţia de unde se auzeau paşii. Aşteptă până când se apropiară, apoi, dintr-o dată, apăru în faţa ei. Ea, speriată, se opri, cu răsuflarea tăiată:

– Vai!

– Eu sunt.

– Sandu!

– Da. E Sandu.

– M-ai speriat.

– Îmi pare rău.

– Ai apărut dintr-o dată în faţa mea şi…

– Scufiţa Roşie a crezut că a venit lupul s-o mănânce!

Anne-Marie simţi cum o părăseşte hotărârea de a-l înfrunta, de a-i cere lămuriri.

El o strîngea în braţe, mângâind-o drăgăstos. Ea nu văzu căutătura nerăbdătoare a ochilor lui, nici zâmbetul

plin de stranie bucurie când zări pachetul. Nu văzu toate acestea. Stătea ghemuită la pieptul lui şi se simţea la adăpost. Simţea cum furtuna din suflet i se linişteşte. Tresări, totuşi, când auzi glasul lui:

– Totul în regulă?

– Da, dar…

– Şi fotografia?

– Da, însă…

– Dă-mi-o!

– Sandu!

– Aştept!

– Poftim, dar spune-mi…

– N-ai găsit o fotografie a lui singur, separat?

– Nu.

– Hm. Bine. Merge şi aşa.

– Dă-mi voie, în sfârşit, să-ţi vorbesc!

– O… se poate! Spune!

– Trebuie să dau înapoi hainele imediat.

– Cui?

– Lui Duca.

– Sunt ale lui?

– Da… Le-am luat de la curăţătorie…

– Ce coincidenţă bizară. Râse sarcastic.

– Atunci pot să le iau înapoi chiar acuma? Spune-mi că da.

– Da… dar mâine!

– Nu se poate.

– Nu insista, am nevoie de ele până mâine!

– Dar îţi spun că nu se poate!

– Ajunge!

– Vai, cum îmi vorbeşti! Dar de ce ai nevoie de ele?

– Ţi-am spus o dată!

– Nu cred ceea ce ai spus!

– Nu crezi?

– Nu!… Sandule, te rog linişteşte-mă, spune-mi

adevărul!

– Începi să mă plictiseşti cu insistenţele tale.

– Încep să te plictisesc?

Vocea ei tremură, se frânse. Era distrusă, revoltată. Strângea cu neputinţă reverul hainei lui.

– Sandule, ai o purtare atât de ciudată!

– Ciudată… Mda… Prinţesa mofturoasă şi-a găsit să-mi facă reproşuri. Ce vrei, la urma urmei?

– Sandu… Mă priveşti cu ochi străini… Vreau să-mi spui totul! El răspunse furios, ironic:

– Numai atât? Totul? Deocamdată nu se poate… Suspinele, aplauzele şi… explicaţiile vin numai după ultimul act.

– Despre ce vorbeşti?

– Pleacă!

– Nu plec! Şi, izbucnind deodată în hohote de plâns, se rezemă de un copac. Acuma… acuma… înţeleg. M-ai minţit, mi-ai jurat că mă iubeşti, dar n-a fost decât minciună. N-am fost pentru tine decât o unealtă… Atât. Şi-acum se petrece ceva ciudat cu tine…

Întorcându-se brusc spre el, rosti cu ochii măriţi de spaimă:

– Eu simt că tu… tu eşti amestecat… într-o…

– Taci!

Ulea păli. Cu fălcile încleştate căută să-şi stăpânească furia ce-l cuprindea. Păpuşa, cică, simte! Îi venea greu să dreagă ceea ce stricase, dar trebuia s-o liniştească cumva, fiindcă altfel…

– M-ai jignit… Ştii că te iubesc. Eşti pentru mine fiinţa cea mai scumpă.

– Minţi!

– Anne-Marie!

– Minţi!

Ca halucinată, ea se întoarse şi, cu picioarele împleticindu-se, începu să fugă.

Ulea, într-o clipă, se hotărî: Anne-Marie nu va pleca de la această întâlnire. Niciodată. Din câţiva paşi o ajunse. Ea nu-şi mai dădea seama ce se petrece cu dânsa. Era ameţită. Se împiedică şi căzu, întorcându-şi privirea spre el. Zări chipul lui, desfigurat de ură, rânjetul sadic. Cu o ultimă sforţare, îşi acoperi pântecul cu mâinile. Şopti:

– Copilul!

Apoi nu mai simţi nimic.

Mâinile lui se încleştară cu furie sălbatică pe gâtul pe care de atâtea ori îl sărutase.

Când, după un ultim spasm, Anne-Marie rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, în care se oglindeau razele palide ale lunii, o privi cu dezgust şi şopti fără să-şi desfacă degetele înţepenite pe gâtul ei:

– Iubire ai vrut, frumoasă domnişoară, iubire ai avut! Dar, uneori, îmbrăţişarea lui Mefisto e mortală!…

Vru să plece, dar îşi aduse aminte de ceva. Se întoarse şi o căută pe moartă la gât. Printre degete zări sclipirea medalionului de smarald. Cu o mişcare bruscă, îl smulse:

– S-ar putea să-mi mai trebuiască… Sunt iarăşi suflet văduv…

…Vântul flutura trist o şuviţă de păr de pe fruntea celei ce fusese Anne-Marie, cerându-i parcă iertare pentru crâncena răzbunare a unei iubiri care n-a fost iubire, ci capcana unui monstru.

CINE RISCĂ…

– Căpitane Duca, sper că n-ai să-mi porţi pică.

Zicându-şi aceste cuvinte, Ulea rânji. Îşi verificase înfăţişarea şi rămase mulţumit. Se simţea din nou în apele sale. Uniforma lui Duca îi venea ca turnată. Era plin de sine şi gata pentru atac. E drept, atacul ce-l avea de dat era greu. Dar era ultima bătălie. Ultima! Să pătrundă la consfătuire, să afle secretul şi pe urmă… Pe urmă…

Paris. Eh, bătrâne Montmartre. Parisul îl atrăgea irezistibil. Münchenul nu mai puţin. Acum visul era aproape de realizare, încă o încercare şi gata.

– Drumul spre Montmartre şi München trece prin sala consfătuirii, îşi repetă el, a câta oară?

Trebuia să se grăbească.

Consfătuirea avea loc într-un vechi palat din apropiere de centrul capitalei. În jurul clădirii din piatră, înnegrită de vreme, se întindea un tot atât de bătrân parc. Pe aici îşi purtase, pe vremuri, apele puţine pârăul Bucureştioarei, azi de mult dispărut. Ziduri înalte, cu creste de ţepuşe din fier, despărţeau clădirea de străzile din jur. Cu o zi în urmă, Ulea îşi procurase date despre topografia locului, în vecinătatea palatului era o căsuţă bătrânească, înconjurată de o mică grădină. Sub cuvânt că e în căutare de informaţii istorice despre vechile clădiri ale Bucureştilor, Ulea îl stârnise la taifas pe bătrânul locatar al acelei căsuţe. Moşneagul, om morocănos, dar simţitor la îndemnul bacşişului, îşi dezlegase limba. El fusese cândva, la începutul acestui veac, grădinarul palatului de alături, pe timpul când stăpânea acolo o doamnă din familia Moruzi.

Tainică era istoria vechii clădiri. Puţini o cunoşteau. Povestea palatului a început dintr-o zi de mai a anului 1893. În acea zi, gazeta „Adevărul” a publicat o notiţă care făcu senzaţie. Gazeta arăta că principele Ferdinand de Hohenzollern, pe atunci căpitan în batalionul 2 de vânători, a bătut cu însăşi mâna sa pe un soldat. Notiţa a stârnit vâlvă. Dar comandantul batalionului, un oarecare maior Cocea, dornic de a-şi demonstra slugărnicia faţă de regele venetic, porni la acţiune. El strânse câţiva ofiţeri de-ai lui şi porni spre redacţia ziarului. Redacţia era atunci instalată într-o cămăruţă din pasajul Vilacros. În redacţie se afla Alexandru Beldiman şi încă un redactor. După un schimb de cuvinte şi injurii proferate

de maior, ofiţerii s-au năpustit asupra lui Beldiman şi a celuilalt redactor, snopindu-i în bătaie. Atacul avu efectul gazului turnat pe foc. Protestul public se aprinse ca un incendiu. Oficialităţile au încercat să aplaneze conflictul. Dar majoritatea ziarelor erau ostile maiorului Cocea şi celor ce-l inspiraseră. E drept că s-a găsit un ziar care să sprijine pe cei ce atacaseră redacţia „Adevărul”. Dar acest ziar era „L'Independence Roumaine”, organul lui Lahovary, care apărea în limba franceză. Era nevoie însă de un ziar românesc. Cineva propuse soluţia: să fie oferită o sumă rotundă lui N... redactorul unui influent ziar bucureştean. Dar N... refuză să se lase cumpărat. Şi atunci, situaţia a fost salvată prin patriotismul frumoasei doamne Moruzi. Redactorul N... care rezistase în faţa sumei, nu rezistă ispitei de a petrece o noapte în braţele nobilei doamne. În ziua următoare, ziarul porni campania contra lui Alexandru Beldiman, iar doamna Moruzi, păstrând pentru ea, ca suvenir, suma refuzată de virtuosul redactor, îşi construi un somptuos palat. Onoarea dinastiei regale fusese salvată.

Ulea se prefăcu interesat de istoria palatului, fără a-i da prea multă crezare, dar iscodi pe cât putu în special orânduiala încăperilor. Palatul n-avea cat, decât parterul. Pe scara de marmură de la intrarea principală ajungeai într-un hol din care se deschideau trei uşi: în stângă spre bibliotecă, în dreapta spre apartamentele fostei cucoane Moruzi, iar în faţă spre o sală mare, luminată de lustre, în care cucoana dădea sindrofiile renumite în acea vreme. Intrarea din spate ducea la bucătării şi la baie. Din câte ştia bătrânul, clădirea nu suferise de atunci nicio modificare.

Ulea îi mulţumi bătrânului, promiţând să-i pomenească numele în lucrarea ce o va scrie. După acestea plecă zorit.

Până la începerea consfătuirii mai erau câteva ore.

Făcu socoteala: probabil că acum Tomeanu şi cu Duca trebuie să fie la comandament. Duca e în fierbere din cauza uniformei date Anne-Mariei. Desigur, el bănuieşte că s-a întâmplat ceva necurat. Probabil că îi telefonează mereu şi nu răspunde nimeni. Anne-Marie nu mai poate răspunde nimănui. Lui Tomeanu, Duca nu poate să-i spună nimic, ca să nu-i facă griji inutile acum, în momentul consfătuirii. Poate să fi anunţat însă pe cei de la Securitate. Poate. Adică: mai mult ca sigur. Şi atunci, dacă apar în uniforma asta, o să semăn cu vestita pisică cu clopoţei. Cel mai bun lucru ar fi să renunţ la stratagema cu această deghizare. Trebuie alt truc… Dar mai sunt doar câteva ore până atunci. Poate numai o oră. Şi atunci? Atunci, cu atât mai rău. Cine riscă câştigă. Trebuie să dau lovitura tocmai acolo unde e mai greu, tocmai acolo unde nu se aşteaptă nimeni că aş îndrăzni. E supraomenesc? Bine, Mefisto va fi supraom!

Stătu o clipă pe gânduri: „Şi dacă nu merge, atunci…” Ulea mângâie, sub haină, la subsuoară, tocul revolverului: „O să-mi vând cât mai scump pielea! Ori Parisul, ori infernul!”

Stătu iar pe gânduri: „Deci, e prea târziu pentru o schimbare de calcule. În cazul acesta să vedem ce-i de făcut. În primul rând – Duca. Doi Duca la consfătuire sunt prea mulţi. Unul trebuie înlăturat. Dar cum? Duca ţine mult la Tomeanu – iată călcâiul lui Achile. Duca se pare că o iubeşte pe Anne-Marie – iată că noul Achile are două călcâie vulnerabile. Aici trebuie ţintit. Anne-Marie a dispărut fără veste. Toată ziua de azi, Duca a căutat-o. Şi pe ea, şi uniforma. Duca e îngrijorat. Duca nu i-a făcut cunoscută lui Tomeanu îngrijorarea sa. Asta se cheamă la ei grijă de om. Minunat lucru. Dar, în schimb, Duca şi-a mărturisit îngrijorarea celor de la Securitate. Prost lucru! Prost, dar nu ireparabil. Duca e acum la comandament. Ia să văd ce număr de telefon are. Aşa. Anne-Marie –

săraca – mi-a dat şi numărul de telefon. Merita o soartă mai bună. Să-i dau deci un telefon tovarăşului Duca. Ce am să-i spun? Trebuie neapărat ceva care să se potrivească cu actuala lui stare sufletească. Trebuie să am şi eu grijă de om. Bun! Am să-i spun: «Alo, tovarăşul Duca? Aici profesorul Ulea». După aceste cuvinte, îi las timp să se trezească din leşin. Apoi trec la… autocritică: «Tovarăşe căpitan, vă implor, ascultaţi-mă. Sunt vinovat, am căzut în mreaja duşmanilor poporului…». Nu, nu e destul de tare. Trebuie altfel: «în mreaja imperialiştilor» sau aşa ceva. Bun! Mai departe: «Nu cer nimic pentru mine, sunt gata să-mi ispăşesc pedeapsa, dar aveţi milă de Anne-Marie». Aici fac iar o pauză şi respir greu. Apoi tai nodul gordian: «Anne-Marie s-a sinucis, s-a otrăvit. Veniţi cât timp mai poate fi salvată». Aceste cuvinte trebuie spuse pe un ton corespunzător, altfel tot efectul se duce dracului”.

Rumegă în gând ideea şi zâmbi satisfăcut: „Mefisto, eşti un geniu! Da, da, asta se cheamă geniu. Dacă-i anunţ lui Duca sinuciderea Anne-Marieî, el nu va putea spune nimic colonelului. Va spune Securităţii? Cu atât mai bine. Totul e să-i atrag cât mai departe de locul consfătuirii. Duca nu se va putea abţine să nu meargă s-o vadă pe Anne-Marie pe patul de moarte. E în joc inima lui şi mai e… grija de om. Straşnic! Şi în timpul acesta îmi voi lua obligaţia de a-i ţine locul lui Duca. Am să-i fac cu multă plăcere acest serviciu”.

Iar stătu puţin. Pe faţă i se citea încordarea: „Şi acum, hai la treabă. Montmartre aşteaptă. Münchenu aşişderea”.

*

…La ora unsprezece şi zece minute noaptea, o maşină frână brusc, din viteză, în faţa porţii palatului în care se ţinea, consfătuirea. Căpitanul Duca sări de pe fotoliul de

lângă şofer, făcu semn şoferului să plece, apoi, aproape în fugă, se apropie de poartă. La punctul de control, unde îşi arătă legitimaţia, fu oprit. Îl cuprinse furia şi se răsti la ofiţerul care-i făcea greutăţi:

– V-aţi birocratizat, tovarăşe. Noi hotărâm aici probleme de importanţă uriaşă, iar voi vă ocupaţi de chiţibuşuri. Anunţă imediat pe tovarăşul colonel Tomeanu!

Ofiţerul vorbi la telefon.

Peste câteva clipe, colonelul apăru pe scara palatului. Duca se postă în lumină ca să fie văzut, de departe, de către colonel. Acesta, înconjurat de câţiva ofiţeri superiori, continua să vorbească în timp ce venea. Se uită, îl zări de departe pe Duca, se opri şi făcu semn.

– Daţi-i drumul, tovarăşe. Hai, mai repede, pe unde naiba umbli?

Colonelul era iritat şi era clar că motivul acestei stări era Duca. Acum colonelul se mai liniştise văzându-l. Dar colonelul n-avea de unde să ştie că cel care venise nu era Duca, ci un impostor – Ulea, travestit în uniformă de căpitan de aviaţie. Simţindu-se stăpân pe situaţie, Ulea zâmbi satisfăcut: „Asta înseamnă că Tomeanu nu ştie nimic despre Anne-Marie şi despre «grijile mele» de azi”.

Fără să se mai uite în urmă, falsul Duca dispăru în palat. Era bucuros că colonelul, de supărare, nu l-a mai aşteptat. De altfel, întregul plan de a pătrunde în palat se realizase neaşteptat de uşor. Cum se văzu înăuntru, căută uşa care ducea la bibliotecă. Bătrânul grădinar îi descrisese un anume cotlon de unde se putea urmări tot ce se petrece în sala cea mare. Găsind acest cotlon, el se aciuă, devenind numai ochi şi urechi: „Acum e acum, Mefisto! Planul a reuşit de minune. Intrarea liberă, cum s-ar zice, iar ieşirea…”

Din cotlonul său vedea tot ce se întâmplă în sală. Tomeanu se urcase la tribună şi vorbea. Sala era plină de

ofiţeri. Începutul discursului nu-l interesa. Se strădui să-şi stăpânească încordarea, să fie atent la fiecare cuvânt: Colonelul trecu la problema disciplinei de zbor... Duca deveni nerăbdător. Aştepta ca pe ghimpi şi audă ceea ce-l interesa. Dar vorbitorul analiza acum, pe larg, problemele muncii politice de partid. În sfârşit, colonelul pomeni de „Ro-11" Ulea tresări. Dar colonelul vorbi în continuare despre necesitatea ca piloţii să studieze problemele ştiinţifice legate de aviaţie şi de zborul în stratosferă. Aşa trecu un sfert de oră. Ulea se resemna să aştepte, zicându-şi că ceea ce-l interesează este o problemă capitală şi că, probabil, Tomeanu a lăsat-o înadins la urmă. Dar deodată tresări ca lovit de o măciucă: colonelul îşi încheie expunerea, îşi strânse hârtiile după care vorbise şi părăsi tribuna. Ulea simţi că se prăbuşeşte ceva în el. Deci toate erau zadarnice. Pătrunsese la consfătuire, făcuse imposibilul pentru ca, la urmă, să constate că marea consfătuire nu e decât o şedinţă oarecare de bilanţ, o şedinţă care n-are nici în clin, nici în mânecă cu ceea ce-l interesează pe el, pe Ulea, şi pe şefii săi. Abia acum înţelegea cum de reuşise atât de uşor să pătrundă în palat. Printr-un efort de voinţă, căută totuşi să se stăpânească: „Chestiunea e acum – îşi zise el – să ies de aici cu faţa curată".

O ÎNTORSĂTURA NEPREVĂZUTA

Colonelul Tomeanu plecă de la consfătuire supărat foc pe Duca. Nu-şi putea nicidecum explica cum se face că acesta, după ce a întârziat atâta, nici n-a venit în sală. Îl căutase pe Moraru ca să afle dacă măcar acesta nu-l poate lămuri. Bănuia că trebuia să se fi întâmplat ceva care l-a făcut pe Moraru să-i ceară ajutor lui Duca. Atunci lucrurile ar fi fost limpezi. Dar nici Moraru nu putea fi găsit. Subordonaţii săi ştiau numai atât: căpitanul Moraru

a stat de vorbă cu Duca înainte de consfătuire. După aceea Moraru n-a mai fost văzut.

După consfătuire, colonelul se duse la comandament, spre a sta de vorbă cu câţiva ingineri despre un nou aparat „Ro-12”. Preocupările arzătoare ale zilei îl făcură să uite şi de timp, şi de Duca.

În ceea ce-l privea pe Moraru, acesta verificase măsurile de pază în jurul palatului şi se puse să-l pândească pe Ulea. Când i-a spus Duca întâmplarea cu Anne-Marie şi cu uniforma, Moraru înţelese imediat planul ce şi-l făcuse Mefisto. Telefonul lui Ulea către Duca îl întări în convingerea sa că Ulea vrea să-i deruteze. Manevrele lui Ulea îi păreau prea străvezii: afacerea cu uniforma, lipsa Anne-Mariei de acasă, toate acestea în ziua consfătuirii, apoi telefonul dat lui Duca nu puteau, după părerea lui Moraru, decât să urmărească un singur scop: acela de a da impresia că Ulea vrea să se travestească în chip de Duca şi să intre astfel la consfătuire. Or, acest truc bătea la ochi, era prea ieftin şi prea periculos. Moraru ar fi putut jura că Ulea pregăteşte o lovitură mai perfidă. De aceea întări paza, ocupându-se personal de organizarea ei. Intrarea principală nu-l îngrijora. Ofiţerul care era acolo trebuia, însă, să-l anunţe imediat ce i s-ar fi părut ceva suspect.

În acest timp, Duca, sfătuit de Moraru, se înarmase şi plecase la adresa pe care i-o anunţase Ulea la telefon. Împreună cu el plecă şi locotenentul Toth. Atât Moraru cât şi Duca erau convinşi că Anne-Marie nu e acolo, că Ulea o reţinea ca ostatică pentru cazul când ar fi fost prins. Totuşi lucrurile trebuiau cercetate la faţa locului.

După ce Duca şi Toth plecară, Moraru se duse în grădina din spatele palatului. Presimţea că pe aici va încerca să pătrundă Ulea.

Dar timpul trecea şi nu se ivea nimic neobişnuit. Poate că Ulea îşi schimbase planul, renunţase să mai pătrundă

la consfătuire? Sau poate aflase că această consfătuire nu e ceea ce crezuse el, că nu prezintă niciun interes pentru oficina lui de spionaj?

Tocmai în momentul când verifica unul din posturi, fu anunţat că-l cheamă ofiţerul de la intrarea principală. Acesta îi raportă cum venise Duca, cum se răstise la el, făcându-l birocrat şi că colonelul îl recunoscuse şi-l introdusese înăuntru. Moraru îşi dădu imediat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Duca nu avusese timp să se întoarcă atât de repede. Iar dacă se întorsese el, de ce a venit fără Toth?

Intră în sala consfătuirii. Lucrările erau aproape de sfârşit. Duca nu era înăuntru. Începu atunci să scotocească prin toată clădirea. Duca – nicăieri. Întrebă din nou poarta: nu cumva Duca a plecat? Nu plecase. Deci trebuie să fie ascuns; e undeva: „Poate că e lângă mine, la doi paşi – îşi zise - şi începu să scotocească cu şi mai multă meticulozitate camerele: biblioteca, bucătăriile, baia, podul, beciul. Niciun rezultat. Consfătuirea se termina. Moraru era furios. Cerceta cu înfrigurare. Reveni la bibliotecă. Nu găsise nimic suspect aici, dar parcă ceva i se păruse neobişnuit. Stătu câteva clipe ca să se dumirească. Într-adevăr, era ceva: mirosul. Prin aerul stătut se simţea un iz care părea cunoscut. Era slab, aproape imperceptibil, dar flerul său nu-l înşela. Nu-şi dădea seama însă ce putea îi. Deodată, o idee îl străfulgera: era mirosul specific hainelor proaspăt curăţate. Îşi aduse aminte: hainele lui Duca fuseseră scoase de la curăţătoria chimică.

– Aici îmi erai, Mefisto? gândi el.

Umbla tiptil, ca o pisică, cercetând centimetru cu centimetru. Acum Ulea nu-i mai putea scăpa. Dar îl îngrijora altceva: soarta Anne-Mariei. Ea era acum în mâinile lui Ulea. Acesta telefonase că Anne-Marie s-a sinucis. Nu era însă deloc de crezut aşa ceva. O dată ce

Ulea se hotărâse să intre la consfătuire în chip atât de riscant, cu uniforma lui Duca, cu toate că-şi închipuia că Duca anunţase cazul cu uniforma, probabil că păstra în rezervă o acoperire. Această acoperire trebuia să fie Anne-Marie. Ulea o deţine ca ostatică.

– Dacă-l ucid, va fi şi ea ucisă de bandiţi, scrîşni Moraru.

În timp ce raţiona astfel, îşi continua cercetarea. Deodată însă auzi un sâsâit, şi, în aceeaşi clipă, becul din tavan explodă. Lumina se stinse. Cineva împuşcase becul cu un pistol cu aer comprimat. Moraru sări înlături. Dar în aceeaşi clipă simţi o lovitură puternică în cap. Mii de scântei îi jucară în faţa ochilor, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Se prăbuşi ca un sac.

Ulea dădu la o parte corpul inert al căpitanului şi se îndreptă spre ieşire. Grozav ar fi vrut să-i facă de petrecanie, dar fiecare clipă era preţioasă. Stingerea luminii putea să fi alarmat pe cei din clădire.

Abia peste câteva minute, Moraru îşi veni în fire. Se sculă bâjbâind. Camera se clătina în faţa ochilor, de parcă ar fi fost într-o corabie pe marea în furtună. Îl săgeta o durere groaznică la cap. Îşi pipăi fruntea, tâmplele. Nu era rănit. Dar durerea parcă devenea din ce în ce mai tare. Dacă n-ar fi avut o constituţie atât de robustă şi dacă nu s-ar fi ferit cu atâta agilitate în lături când se stinsese lumina, poate că la ora asta ar fi fost în lumea drepţilor.

Încă nu se dezmeticise bine când auzi paşi. Noul venit aprinse un chibrit. Era un sublocotenent care făcea parte din grupul ce asigurase paza consfătuirii.

Sublocotenentul se sperie când îl văzu pe Moraru clătinându-se şi cu o faţă palidă, ca de mort.

– Tovarăşe căpitan, ce s-a întâmplat?

– Nimic… O întrevedere cu Mefisto…

– Sunteţi rănit?

– Nu atât cât merit! Dar voi ce faceţi?

Moraru îşi aminti brusc că Anne-Marie e în primejdie. Trebuie imediat să vadă dacă Duca s-a întors şi ce e cu Anne-Marie. În privinţa lui Ulea ştia ce are de făcut. Acesta reuşise să intre la consfătuire, dar n-a obţinut ceea ce-i trebuia. De aceea, Ulea va juca ultima carte.

În acel moment, în cameră năvăli un sergent care raportă că a fost descoperit, în lac, cadavrul fiicei colonelului.

Nu mai era nicio clipă de pierdut. Trebuia întinsă cursa pentru a-l prinde pe Mefisto. Moraru îşi chemă oamenii şi le dădu instrucţiuni.

– În noaptea aceasta, încheie dânsul, duelul nostru cu acest ucigaş trebuie să ia sfârşit.

JOCUL S-A TERMINAT

Bucureştii înainte de ivirea zorilor. Linişte. Nemişcare. Totul pare a fi încremenit într-o amorţeală somnoroasă; clădirile, parcurile, asfaltul bulevardelor.

Marele oraş se odihneşte. Zgomotul tramvaiului de serviciu, cu uruit sec, metalic, înlănţuit, pare atât de nepotrivit acestor ore de somn adânc. Arareori îndrăznesc maşinile să tulbure, cu glasul înfundat al motoarelor, tăcerea străzilor.

Bucureştii înainte de ivirea zorilor

…Tic-tac, tic-tac Pendulul îşi continuă drumul, indiferent, maşinal. În camera Anne-Mariei e lumină. Totul e aşa cum a fost în clipa când ea a plecat, ziua trecută; pe masă – vaza cu garoafe roşii; pe sofaua largă – un capot cu motive chinezeşti, pe măsuţa din faţa oglinzii – un pieptene mare cu minerul de argint incrustat. Totul e aşa cum a fost… Doar ea lipseşte.

Colonelul Tomeanu privea de minute în şir camera fiicei sale. Cu o mână se sprijinea greu pe marginea bibliotecii.

Arăta îmbătrânit, obosit. Învălmăşeala amintirilor îl copleşea: „Anne-Marie... fetiţa mea. Acum câteva ore încă trăiai, râdeai... Iar acum... acum a rămas doar camera în care ai trăit, în care ai crescut... Dar cine, cine a comis mârşăvia asta? De ce a trebuit să mori, fata mea dragă?”.

În privirea lui aspră, această întrebare mută părea un strigăt de durere.

Cu paşi grei, se îndreptă spre vechiul orologiu. Îi deschise capacul şi opri tic-tacul, fixând arătătorul pe cifra 10 – ora la care, după spusele medicilor, a încetat să mai bată inima ei. Părăsind camera, Tomeanu mai îmbrăţişă o dată cu privirea tot ce era în jurul lui, dorind parcă să-şi întipărească în suflet pentru totdeauna imaginea camerei fiicei lui dragi. Apoi stinse lumina, pornind spre camera lui de lucru.

Pe biroul încărcat cu cărţi, caiete, bloc-notesuri, lampa arunca o lumină palidă, proiectând un cerc luminat în mijlocul căruia stătea comunicarea medicului legist.

Colonelul îşi încleştă pumnii, cu neputinţă şi furie: „Cine putea să săvârşească această crimă atât de bestială?... Care este motivul... Pentru ce a plătit Anne-Marie cu viaţa? Întrebări, întrebări, fără niciun răspuns... Şi Anne-Marie, fiica lui, aştepta: un copil!... Iar el n-a observat nimic în schimbarea ei... Poate aştepta desperată să se destăinuiască cuiva. Aştepta un sfat, un cuvânt liniştitor... Şi el, în tot acest timp, a tratat-o ca pe o copilă drăgălaşă, inteligentă, dar copilă şi nimic mai mult... „Anne-Marie, fetiţa mea, oare ai dus în mormânt taina tragediei tale?...".

Se lăsă greoi pe scaun, sprijinindu-şi capul în palme. Simţi zvâcniturile tâmplelor, dogoarea frunţii. Stătu aşa câtva timp, retrăind în gând discuţia avută puţin mai înainte cu Duca. Duca vorbea de o acţiune a spionajului, de o încercare a duşmanului de a afla secretul lui „Ro-

11”. Frânturi din această discuţie stăruiau cu insistenţă în gândul lui. Avea senzaţia că aude şi acum glasul lui Duca:

– Este vorba despre o acţiune împotriva ţării noastre, şi nu împotriva Anne-Mariei…

– Dar atunci… de ce nu eu… Ea a căzut în cursă… Şi cum am putut să nu observ nimic?

– Cred că acuma îmi daţi dreptate… mă refer la discuţia noastră de acum câteva săptămâni, când vă spuneam că trebuie să vă ocupaţi mai mult de ea.

– Da… Ai dreptate… Şi Anne-Marie…

– Tovarăşe colonel… ea, ea mi-a fost şi mie… foarte dragă… da…

– A fost!… Anne-Marie nu mai este. Ea a fost.

Privindu-l cât era de îndurerat, Duca reluă:

– Aş vrea să fiţi încredinţat că sunt alături de dumneavoastră, la fel ca şi toţi tovarăşii…

– Ştiu… simt… îmi sunteţi dragi. De acuma voi sunteţi copiii mei. Îţi mulţumesc, tovarăşe Duca…

– Am să plec… Vă las singur şi să fiţi sigur că această enigmă se va dezlega, şi făptaşii vor plăti… Ei n-au reuşit să-şi atingă scopul!

– În luptă priveşti duşmanul în faţă… Anne-Marie a fost străpunsă din umbră…

– Există un război care continuă şi astăzi. Este o bătălie mută… Un duel care continuă până când…

– Ştiu… înţeleg… Scump m-a costat această înţelegere.

Duca plecase. Acum, stând singur, colonelul, de parcă ar fi continuat discuţia cu Duca, îşi spunea: „Voiau să mă doboare, să doboare un soldat bătrân, să-l distrugă, să-i terfelească onoarea… Nu! Colonelul Tomeanu nu poate fi îngenuncheat… Niciodată! Cu niciun fel de metode!… Aţi săpat o rană adâncă în sufletul meu, dar…”.

Tresări auzind cum cineva deschide uşa. Încercă să vadă cine e. Îşi feri cu mâna ochii de lumina becului. Zări

silueta lui Duca.

– Te-ai întors?

– Da, veni răspunsul, îndurerat.

– Îţi mulţumesc... Dar să nu fii îngrijorat, nu mă las doborât!

Se auzi un oftat, apoi paşii care se apropiau:

– Da, m-am întors... îmi pare bine că nu vă lăsaţi doborât. Noi nu vă lăsăm... Vă înţelegem şi suntem alături de dumneavoastră.

Tomeanu, izbit de glasul sarcastic, dur, care răsuna şuierând prin cameră, se ridică într-o clipă în picioare.

...îl zări pe... Nu, nu era Duca! Era altcineva, care semăna foarte mult cu Duca. Îl înfruntau doi ochi haini, cu pleoapele pe jumătate lăsate în jos. Străinul, cu o mână în buzunarul hainei, stătea în umbră. Se ferea de lumină.

– Cine eşti?

– Mm... Anonimus... Va aduc salutări de la generalul Rucar.

– Rucar?

– Da. De ce vă miraţi? Fostul dumneavoastră şef la şcoala militară... Prinţul Rucar!

– Rucar?... Dar acest...

– Da. El e cu noi şi la noi... Dumneata eşti aici, dar trebuie să fii cu noi!

Tomeanu, uluit, înţelese că are de-a face cu un străin travestit în Duca şi care a venit să-l şantajeze. Oare nu era acelaşi cu ucigaşul Anne-Mariei? Instinctiv îşi duse mâna dreaptă spre sertarul pe jumătate deschis.

– Nu mişca!

În mâna străinului se zări luciul palid al pistolului.

– Mai bine să discutăm. Te miră de unde te cunosc, tovarăşe colonel? Ne-ai uitat... Dar noi nu te uităm... Îţi păstrăm respect şi te vrem lângă noi.

– Bandiţilor!

Necunoscutul, de parcă nici n-ar fi auzit, continuă aspru:

– E momentul! „Tovarăşii” ţi-au ucis fiica… Mâine îţi va veni rândul!

Tomeanu înţelese situaţia. Încercă să-şi apropie mâna de soneria de pe masă.

– Nu vă deranjaţi, am avut grijă să tai firul. La fel şi telefonul. Aşa că putem discuta în linişte, în tihnă. Să începem cu Anne-Marie!

Colonelul, scrâşnind din dinţi, rosti cu ură:

– Ai curajul să rosteşti numele Anne-Marâei…

– Fără sentimentalism! Vocea din umbră răsuna tăios, ca o comandă. Te avem în mină! Dar poţi să scapi dacă… dacă răspunzi la întrebarea mea. N-am decât o întrebare.

– Aha… Vasăzică asta e!

– Da, asta e! Vorbeşti?!

– Trădătorilor!

– Vorbeşte!!… Stăpânii mei nu vor fi zgârciţi…

– Eu nu sunt la stăpân. Eu îmi slujesc patria!

Pierzându-şi cumpătul, Tomeanu nu mai ţinu seamă de ameninţarea pistolului şi trase brusc sertarul biroului. În aceeaşi secundă, necunoscutul sări asupra lui, spărgând becul de pe masa.

O pocnitură slabă, şi lumina se stinse. Urmară câteva clipe de linişte. Tomeanu continua să caute pe bâjbâite pistolul. Tocmai când simţi atingerea rece a fierului, zări o umbră care se azvârli pe geam, dispărând imediat.

Simţind pământul sub picioare, necunoscutul stătu câteva clipe nemişcat, respirând greu. Apoi sări brusc în picioare, gata să pornească la fugă…

Dar în jur, ţevile automatelor îl priveau ameninţătoare Mai mult simţi decât văzu privirea străpungătoare a unui ofiţer a cărui făptură masivă îi bara calea. Îl străfulgeră un gând: sunt pierdut! Încet, îşi ridică mâinile. Căpitanul Moraru – căci el era - spuse liniţit:

– V-am aşteptat, domnule profesor. A fost o noapte grea, şi v-ar trebui odihnă. E timpul!

SFÂRŞIT